

„ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСНИК”
 орган Української Православної Церкви в Канаді.
 Виходить щомісяця.
 Видає Українська Православна Видавнича Спілка.
 Редактор, Свящ. В. Кудрик.
 Передплата 1 долар за 12 чисел.

THE ORTHODOX HERALD
 Official organ of the Ukrainian Orthodox Church of Canada.
 Published Monthly.
 Published by the Ukrainian Orthodox Publishing Co.
 Rev. W. Kudryk, Editor.
 Subscription 1 Dollar for 12 issues.

Адресуйте: — Address:
THE ORTHODOX HERALD
 379 PARR STREET, — WINNIPEG, MAN.

ЯКУ ВІРУ ПРИНЯВ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.

Християнство на Україну прийшло з Греції. Є переказ, що перше зерно Христової науки засіяв на Україні св. Аполостол Андрей Первозванний. Та се тільки переказ. В своїй історії України оповідає М. Грушевський, що вже в IX віці християнська віра стала ширитися в головніших містах України, а в 860-их роках вислані на Русь грецькі духовні охрестили багато людей, так що там навіть вислано окремого владику для сих руських християн. В першій половині X в. була церква св. Іллі в Києві а в 944 р. в трактаті (угоді) князя Ігора з Візантією згадується про християнську Русь поруч поганської. Наші предки, народ торговельний і рухливий та войовничий, мали багато взаємин з Візантією і мали аж надто багато нагоди познакомитися ближше з християнством. Однак загальне поширення християнства на Україні почалося від хрещення Руси за князя Володимира Великого в 988 р. Ставиться, отже, перед нами питання: Яку віру прийняв український народ стаючи пристіянами, — віру православну чи католицьку?

З того, що так Володимир Великий як і ціла Русь, прийняли християнство від православної Греції, слідує, що наші предки прийняли віру православну. Такого погляду трималися всі заінтересовані — православні і католики — в минувшині, тримаються і тепер, з виїмком „Канадійського Українця” і його кількох безіменних дописувателів. Вони нараз „відшукали”, що український нарід прийняв віру католицьку, бо розлам між церквами східною і західною стався, після їх тверджень, в 1054 р., а що охрещення Руси відбулося 988 р., отже наші предки, після їх виводів, охрестилися в вірі католицькій, бо перед 1054 р. цілий християнський світ був католицький, то є, належав до Риму. Так представляють тільки „історики” від „Канадійського Українця”. В дійсности справа малася зовсім инакше.

Історичним фактом є, що папа римський вносив роздор і непослух в організацію християнської церкви вже з самих початків її зорганізованого життя; він не слухав вселенських соборів, які зобов'язували всі християнські церкви, не виконував їх розпоряджень, заводив на свою руку зміни в правдах віри, вивисшав себе понад других єпископів і ширив ересь дотично походження св. Духа. Одним словом, поведився як блудний і непоправний син церкви, і коли не помагали ні напіннення соборів, ні єпископів та патріархів, то він був остаточно виклятий (екскомунікований) разом з його однодумцями зі складу правдивої церкви, аж доки не опам'ятається і не верне назад на лоно правдивої церкви Христової, церкви православної.

Римський єпископ (папа) почав нехтувати рішення вселенських соборів й ширити ересь вже досить вчасно і був за те строго осуджений шестим вселенським собором, котрий відбувся в 692 р. і на котрім були представники від папи Сергія I. Сей собор, між иншим, строго осудив примусовий целібат духовенства, який завела була в себе римська церква, і потвердив рішення халкидонського собора (четвертого вселенського), що римський папа і патріарх царгородський є собі рівні (правило 28). Представники папи підписали протокол собора на знак своєї згоди на всі ухвали, які на нім запали, але папа помимо того не підчинився розпорядженням собора й наказавши оголошувати їх в підчинених йому церквах, продовжав дальше свою політику. В сей спосіб папа зробив перший крок до розламу (схизми) між церквами східною і західною — розламу, за який відвічальність паде на церкву західну, а не східну.

Коли Фотій засів (в 858 р.) на царгородським патріаршим престолі на місце усуненого Ігнатія, то (в 867 р.) скликав собор східних патріархів, який, розглянувши хибні звичаї та науки римської церкви, осудив їх як еретицькі і екскомунікував папу Ніколая I. Важніші з причин, які спонукали згаданий собор до такого кроку були отсі: 1. Римська церква наказувала постити в суботу; 2) завела

примусовий целібат духовенства; 3.) непризнавала права священникам доконувати миропомазання; 4) що найважніший, самовільно додала до Символа Віри („Вірую”) слова „і Сина” (в католицькій церкві „Вірую” через те виходить так: „І в Духа Святого, що від Отця і Сина походить”) і сим пішла проти постанови другого вселенського собора, який Символ Віри уложив.

Вирок собора був оголошений в західних церквах і папа видимо затрівожився. Він заангажував декілька вчених монахів, щоби ті відповіли на оскарження собора в достойний спосіб, але в тім самім році імператор Василій (котрий засів на імператорським престолі, замордувавши свого попередника) силою усунув Фотія зі становища патріарха і покликав на те становище назад Ігнатія. Сей зарядив, за згодою папи, скликання восьмого вселенського собору в 869 р., але собор розбився, не винісши жадної важнішої ухвали крім тої, що признав право Ігнатієві стати патріархом на місце усуненого Фотія. В наступних роках Ігнатій і Фотій помирилися і коли Ігнатій помер, в 878 р., то Фотій став знов патріархом. В 879 р. був відновлений в Царгороді перерваний собор з 869 р., на котрий знов прибули папські делегати. Сей собор викляв (екскомунікував) всіх тих, котрі самовільно і проти рішення вселенських соборів додавали будь що до Символа Віри. Папа римський знов не підчинився ухвалам собору і тим самим став в друге виклятий зі складу всесвітньої церкви.

Послідню пробу опам'ятати західну церкву й направити її на правдиву дорогу зробив патріарх Михайло Керуларій. В 1053 р. він написав разом з болгарським митрополитом листа до одного з західних єпископів, в яким вказував на хибність науки і поступовання папи і завізав західних єпископів відорватися від него. У відповідь папа післав до Царгороду своїх делегатів і ті відчитали в імені папи екскомунікацію патріарха і цілої східної церкви. Ввиду такого поступовання папи, царгородський патріарх скликав знов собор, на який прибуло около тисячі єпископів і священників і сей собор проголосив в 1054 р. третє з ряду і повні заслужене викляття папи і римської церкви.

В виду повисших фактів кождому мусить бути ясно, яку віру прийняв український нарід за князя Володимира Великого. Охрещення Руси сталося в 988 р. то є 296 років після того, як папа римський був вперше осуджений собором в 692 р., 121 років після того, як він був виклятий перший раз в 867 р., а 109 літ після того, як папа був виклятий другий раз, в 879 р. Говорення, отже, що український народ прийняв в 988 р. віру католицьку є чистим баламуцтвом і ложею. Що-ж до 1054 р., на який так покликуються „історики” від „Канадійського Українця”, то в нім тільки закінчилася остаточна проба зі сторони східної церкви навести римську церкву до правдивої соборної апостольської церкви. Твердити, що до 1054 р. східна церква була римо-католицькою, можуть тільки люди, які або не знають історії, або свідомо перекручують історичні факти на те, щоби ширити між людьми лож і баламуцтво.

Володимир Великий і весь український народ прийняв християнську віру з Царгороду, отже прийняв таку віру, яка там тоді була а саме віру православну. Ось що каже про се сам Володимир Великий в своїй грамоті: „Въспріялъ есмь святое крещеніе отъ грецьскаго царя и отъ Фотія, патріарха царегородскаго” (Історія України, том III., стор. 285, видання 2). Чи треба ще більшого доказу, яку віру прийняв український нарід? Не малої ваги є також факт, що через кілька перших століть християнства на Україні єпископами і митрополитами були майже виключно Греки, яких посилав туди царгородський патріарх, а він чейже не посилав туди католиків, тільки православних, бо сам був православний.

Український нарід прийняв віру православну і затримав її до сьогодні в повній чистоті з виїмком тих не многих, котрі з примусу, або через несвідомість відорвалися від святої православної церкви і відrekliся Христа, як голови церкви, а натомість поклоняються папі. Але тепер вже й вони почали пізнавати правду й дасть Бог, що в короткому часі весь український нарід буде поклонятися Єдиному Богові Живому в Єдиній Рідній Церкві — в Церкві Українській Православній.

Свящ. С. В. Савчук.

Життя людини без віри — се життя звіряти.

Суть кождої релігії полягає у відповіді на питання, навіщо я живу й яке моє відношення до безмежного світу, що мене оточує. Нема жадної релігії, від найвищої й до найпримітивнішої, яка не малаб у засаді своїй сього встановлення відношення людини до оточуючого її світу, або початкової причини його.

Л. Толстой.